

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/43/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7513208247
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Rizman
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7513208247.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36613843 proti žalovanému: X. P., K.. XX.XX.XXXX, O. XXX, I. K. O., zastúpenému JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou, Škultétyho 3, Košice v konaní o zaplatenie 1.353,58 eur s prísl., o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 10.6.2014, č.k. 10C/126/2013 - 112 v spojení s uznesením Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 1.10.2014, č.k. 10C/126/2013 - 129 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi 1.353,58 eur spolu s úrokom z omeškania 58,37 eur a naďalej

- 9% ročný úrok z omeškania z istiny 985,66 eur od 30.1.2013 do 22.5.2013 vo výške 27,22 eur,
- 9% ročný úrok z omeškania od 23.5.2013 do 24.6.2013 zo sumy 955,66 eur vo výške 7,54 eur,
- 9% ročný úrok z omeškania od 26.6.2013 do 23.9.2013 zo sumy 925,66 eur vo výške 20,54 eur,
- 9% ročný úrok z omeškania od 24.9.2013 do 26.11.2013 zo sumy 895,66 eur vo výške 13,91 eur a
- 9% ročný úrok z omeškania od 27.11.2013 zo sumy 865,66 eur do zaplatenia,

všetko to v splátkach po 30,- eur, počnúc mesiacom júlom 2014 vždy do 25. toho - ktorého mesiaca pod stratou výhody splátok a vo výroku o trovách konania a v zrušenom rozsahu vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Z r u š u j e opravné uznesenie zo dňa 1.10.2014.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom rozhodol, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 1.353,58 eur spolu s úrokom z omeškania 58,37 eur a naďalej

- 9% ročný úrok z omeškania z istiny 985,66 eur od 30.1.2013 do 22.5.2013 vo výške 27,22 eur,
- 9% ročný úrok z omeškania od 23.5.2013 do 24.6.2013 zo sumy 955,66 eur vo výške 7,54 eur,
- 9% ročný úrok z omeškania od 26.6.2013 do 23.9.2013 zo sumy 925,66 eur vo výške 20,54 eur,
- 9% ročný úrok z omeškania od 24.9.2013 do 26.11.2013 zo sumy 895,66 eur vo výške 13,91 eur a
- 9% ročný úrok z omeškania od 27.11.2013 zo sumy 865,66 eur do zaplatenia,

všetko to v splátkach po 30,- eur, počnúc mesiacom júlom 2014 vždy do 25. toho - ktorého mesiaca pod stratou výhody splátok.

Zároveň opravným uznesením zo dňa 1.10.2014 rozhodol, že rozsudok Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 10.6.2014 odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy konania v sume 88,- eur na účet navrhovateľa a na účet právneho zástupcu navrhovateľa v sume 561,18 eur, a to v splátkach po 30,- eur, počnúc mesiacom júlom 2014 vždy do 25-teho toho ktorého mesiaca pod stratou výhody splátok .

Rozsudok právne odôvodnil ust. § 23a ods. 2 Zákona 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení Zákona č. 616/2004 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ust. § 2 písm. a/, b/ Zákona č. 258/2001 o

spotrebiteľských úveroch v znení zákona č. 568/2007 Z.z., § 4 ods. 1, 3 písm. a/, ust. § 391 Obchodného zákonníka a § 517 Občianskeho zákonníka.

Vo svojich dôvodoch uviedol, že navrhovateľ podaným návrhom žiadal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu 1.473,58 eur spolu s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 985,66 eur, ako aj úrok z omeškania 58,37 eur a náhradu trov tohto konania. Svoj návrh odôvodnil tým, že Slovenská sporiteľňa a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, uzatvorila s odporcom dňa 30.1.2006 Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a v zmysle tejto zmluvy mu poskytla úver vo výške 33.800,- Sk, t.j. 1.121,95 eur pri úrokovej sadzbe 17,3% ročne, ktorý sa zaviazal odporca splácať v mesačných splátkach vo výške 894,- Sk, t.j. 29,68 eur. Odporca však v stanovených termínoch splátky riadne nesplácal, čím porušil povinnosť. Následne Slovenská sporiteľňa dňa 28.6.2012 postúpila svoju pohľadávku voči odporcovi na navrhovateľa. Ku dňu postúpenia pohľadávky činila istina 1.668,58 eur, t.j. 50.267,64 Sk.

Právny zástupca navrhovateľa podaním zo dňa 9.12.2013 zobral v časti o 120,- eur návrh späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť. Naďalej trval na zaplatení 1.353,58 eur a úroku z omeškania 58,37 eur k 29.1.2013 a naďalej

- 9% úrok z omeškania z istiny 985,66 eur od 30.1.2013 do 22.5.2013 vo výške 27,22 eur,
- 9% úrok z omeškania od 23.5.2013 do 24.6.2013 zo sumy 955,66 eur,
- 9% úrok z omeškania od 26.6.2013 do 23.9.2013 zo sumy 925,66 eur,
- 9% úrok z omeškania od 24.9.2013 do 26.11.2013 zo sumy 895,66 eur a
- 9% úrok z omeškania od 27.11.2013 zo sumy 865,66 eur do zaplatenia, ako aj trov konania.

Právna zástupkyňa odporcu vo vyjadrení dňa 6.5.2013 namietla aktívnu vecnú legitimitáciu navrhovateľa a zároveň vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku s tým, že pokiaľ odporca uznal v dohode z 13.12.2012 svoj dlh voči navrhovateľovi, ide o právne neúčinný úkon, lebo dlžník nevedel, že nárok je premlčaný.

Poukázala na to, že splatnosť úveru bola 10.1.2011 a návrh na súd navrhovateľ podal 27.5.2013, nepremlčaných by tak bolo iba 8 splátok po 29,68 eur, t.j. spolu 237,49 eur.

Súd vykonal dokazovanie a zistil tento skutkový stav:

Slovenská sporiteľňa a.s., Bratislava, Tomášikova 48, uzatvorila s odporcom Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX dňa 30.1.2006. Podľa tejto zmluvy a dodatku poskytla odporkyni úver 33.800,- Sk, t.j. 1.121,95 eur pri ročnej úrokovej miere 17,3% a odporca sa zaviazal tento úver splácať v mesačných splátkach 29,68 eur, t.j. 894,- Sk. Odporca však nedodrжал podmienky, keďže úver riadne a včas nesplácala, v dôsledku čoho jej vznikol vyššie uvedený nedoplatok. Slovenská sporiteľňa dňa 28.6.2012 svoju pohľadávku voči odporkyni postúpila na navrhovateľa. Ku dňu postúpenia pohľadávky činil dlh celkom 1.668,58 eur a pozostáva z istiny úveru 1.180,56 eur, riadneho úroku 157,13 eur a úroku z omeškania 330,19 eur. Po postúpení pohľadávky odporca uhradil spolu 195,- eur.

Zmluva o splátkovom úvere bola uzavretá v zmysle § 497 - 507 Obchodného zákonníka. Súd však mal za to, že na daný právny vzťah je potrebné aplikovať aj Zákon 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že odporcovi bol poskytnutý úver, tento začal aj čerpať, preto súd považoval uzavretú zmluvu za platnú. Odporca však nedodrжал podmienky zmluvy, keďže neuhradzoval splátky pravidelne, v dôsledku čoho bola následne pohľadávka postúpená na navrhovateľa.

Pokiaľ sa týka námietky právneho zástupcu odporcu, že navrhovateľ v spore nie je vecne legitimovaný, súd mal za to, že táto námietka nie je dôvodná. Slovenská sporiteľňa svoju pohľadávku voči odporcovi dňa 27.6.2012 postúpila na navrhovateľa. Listom zo dňa 17.7.2012 oznámenie o postúpení pohľadávky bolo zaslané odporcovi, čím sa navrhovateľ stal veriteľom odporcu a v spore je aktívne vecne legitimovaný.

K vznesenej námietke premlčania súd považuje za potrebné uviesť:

Dohodu o uzavretí splátkového kalendára, ktorú predložil navrhovateľ s úmyslom, že odporca v nej uznal záväzok, je potrebné považovať za uzavretú v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 Zákona 250/2007 Z.z., pretože navrhovateľ využitím mylných informácií dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby, i keď odporca zrejme nemal vôbec vedomosť ani vôľu takéto prehlásenie urobiť. Konanie navrhovateľa súd považoval za nekalú obchodnú praktiku a predmetný úkon považoval za neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

K ďalšej námietke, že premlčanie je potrebné posudzovať podľa ust. § 100 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka s prihliadnutím na ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd uvádza:

Zo zmluvy o splátkovom úvere vyplýva, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, avšak jej základným charakterom je charakter absolútneho obchodného záväzkového vzťahu podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka. V úvode zmluvy je uvedené, že je uzavretá podľa § 497 až 507 Zákona 513/1991 Zb. a účastníci právnú úpravu premlčania nijakým spôsobom zmluvnými podmienkami nemodifikovali.

Vo vzťahu k zmluve o spotrebnom úvere prirodzene platí aj zákonná úprava ochrany spotrebiteľských úverov zákonom č. 258/2001 Z.z., ktorý bol platný a účinný v čase uzavretia zmluvy medzi účastníkmi. Tento zákon však nie je možné vykladať tak, že akýkoľvek úver uzavretý medzi dodávateľom a spotrebiteľom je výlučne úverom, uzavretým podľa tohto zákona s vylúčením možnosti aplikácie Obchodného zákonníka.

Z ustanovenia § 2 citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme. Z takéhoto znenia zákona nemožno dôvodiť, že úprava spotrebiteľských úverov osobitným predpisom nahrádza všeobecnú právnú úpravu úveru v Obchodnom zákonníku. Zákon o spotrebiteľských úveroch je lex specialis k všeobecnej právnej úprave, ktorá môže byť ako úprava, vyplývajúca z Občianskeho zákonníka, tak aj úprava, vyplývajúca z Obchodného zákonníka (s poukazom na ust. § 1 citovaného zákona, ktorý vyslovene uvádza, že „tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celových nákladov spotrebiteľa, spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa“).

Právna ochrana úpravy spotrebiteľa (či už vyplývajúca z § 54 Občianskeho zákonníka, alebo z ďalších ustanovení, napr. aj priamo zo znenia Obchodného zákonníka v § 266 ods. 5), je úpravou, ktorá má predovšetkým chrániť spotrebiteľa pred takým zmluvným vzťahom, v ktorom dojednané podmienky sú v neprospech spotrebiteľa. Zmluvnou podmienkou nemožno rozumieť aj zákonnú úpravu, obsiahnutú v Obchodnom zákonníku, týkajúcu sa premlčania. Nie je správny výklad § 54 Občianskeho zákonníka s poukazom na pochybnosť o obsahu spotrebiteľskej zmluvy a použitie výkladu, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší v tom smere, že za priaznivejšiu právnú situáciu sa bude považovať právná úprava premlčania podľa Občianskeho zákonníka, kedy by mal byť podľa použitia takejto úpravy nárok dodávateľa premlčaný.

Neprináleží súdu posudzovať, ktorá zákonná úprava je v akom momente vzťahu medzi účastníkmi pre nich výhodnejšia, pokiaľ zákon vyslovene uvádza, že to, čo je potrebné medzi účastníkmi posudzovať, je charakter ich zmluvných dojednaní, t.j. to, čo si strany medzi sebou zmluvou upravili z pohľadu súladu alebo nesúladu s kogentnými ustanoveniami príslušného zákona. Súd musí vyriešiť jednoznačne, ktorý právny režim sa má na určitý vzťah vzťahovať, a po zistení príslušného právneho režimu presne aplikovať právnú úpravu v ňom obsiahnutú.

Vychádzajúc z charakteru zmluvy medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom, keď jednoznačne ide o zmluvu o úvere, uzavretú podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, je potrebné dôjsť k právnomu záveru, že na takýto zmluvný vzťah sa bude aplikovať režim Obchodného zákonníka aj v časti premlčania jednotlivých nárokov a bude potrebné postupovať podľa ust. § 391 ods. 1 a § 397 Obchodného zákonníka.

Podľa § 391 Obchodného zákonníka, pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné. Pri právach

uskutočniť právny úkon plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa právny úkon mohol urobiť, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Podľa § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

V danom prípade podľa zmluvy o splátkovom úvere konečná splatnosť úveru nastala 10.1.2014, návrh na súde bol podaný 27.5.2013, spôsob splácania úveru je zrejmý z predloženej histórie splácania úveru. Z vykonaného dokazovania nebola preukázaná iná splatnosť celého úveru, resp. odstúpenie od zmluvy, a preto súd k vznesenej námietke premlčania neprihliadal.

Keďže odporca nedodrжал podmienky zmluvy, súd ho preto zaviazal na zaplatenie istiny vo výške 1.353,58 eur spolu s úrokmi z omeškania.

Navrhovateľ pred pojednávaním v časti o 120,- eur zobral návrh späť, súd preto konanie v časti o 120,- eur podľa § 96 ods. 1 O.s.p. zastavil.

Podľa § 160 ods. 1 O.s.p., ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu, súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

S prihladnutím na majetkové a osobitné pomery odporcu, súd mu povolil splácať pohľadávku mesačne po 30,- eur, počnúc mesiacom júlom 2014 pod stratou výhody splátok.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úrokov z omeškania stanovuje vykonávací predpis.

Vykonávacím predpisom je Vládne nariadenie 87/1995 Zbierky zákonov.

Podľa ust. § 3 tohto zákonného ustanovenia výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako zákonom ustanovená úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

V zmysle tohto zákonného ustanovenia súd zaviazal odporcu aj na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré činia 9% ročne od 22.5.2013 až do zaplatenia, keďže odporca s plnením peňažného dlhu je v omeškaní, tak ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku z dlžnej istiny a od postúpenia pohľadávky, t.j. 27.6.2012 do podania žaloby celkom 58,37 eur.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. súd zaviazal odporcu aj na náhradu trov konania, ktoré navrhovateľovi vznikli v súvislosti so zaplatením súdneho poplatku vo výške 88,- eur a trov právneho zastúpenia za 6 úkonov právnej pomoci, a to prevzatie a príprava, žaloba, vyjadrenie 4.9.2013 a 9.9.2013, účasť na pojednávaní 16.1.2014 a 10.6.2014, jeden úkon po 71,37 eur, všetko zvýšené o 20% DPH, režijný paušál 4x 7,81 eur a 2x 8,04 eur zvýšený o 20% DPH, trovy právneho zastúpenia spolu 561,18 eur. Na túto čiastku súd zaviazal odporcu, aby ju zaplatil na účet právneho zástupcu navrhovateľa v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p.

Za úkon pokus o zmier súd trovy právneho zastúpenia nepriznal, keďže úkon nepovažoval za potrebný a účelne vynaložený.

Súd prvého stupňa napadnuté opravné uznesenie odôvodnil ust. § 164 O.s.p. s tým, že právny zástupca navrhovateľa písomným podaním zo dňa 28.8.2014, ktoré bolo tunajšiemu súdu doručené dňa 5.9.2014, žiadal vydať opravné uznesenie rozsudku č.k. 10C/126/2013-112 zo dňa 10.6.2014, pretože zistil, že pri písomnom vyhotovení tohto rozsudku došlo ku chybe v písaní, keď vo výroku rozsudku v časti o trovách konania nesprávne uviedol výšku trov konania, ktoré je odporca povinný zložiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa, a preto právny zástupca navrhovateľa žiadal opraviť výrok rozsudku tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu a to z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. b/, d/ O.s.p. V odôvodnení citoval ustanovenie § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení posledných noviel.

Uviedol, že právny vzťah, ktorý existoval medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom je právnym vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy a na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Napriek tomu, že zmluva je v záhlaví označovaná ako „úverová“, uzavretá podľa ustanovení § 497 a nasl. Obch. zákonníka, jej právna povaha, kvalifikácia a teda aj právny režim vzťahov ňou založených, je iný než vyjadruje nadpis. Svojou povahou a podstatou ide o spotrebiteľskú zmluvu uzavretú medzi podnikateľským a nepodnikateľským subjektom s jednoznačným spotrebiteľským účelovým určením na strane fyzickej osoby a pre jej kvalifikáciu a právny režim je smerodajné ustanovenie § zák. č. 250/2001 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Za spotrebiteľské zmluvy považujú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a spravidla spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na základe bližšieho ozrejmenia skutkového stavu možno konštatovať, že uvedený charakteristický znak spĺňa aj posudzovaná zmluva.

Zámer právneho predchodcu navrhovateľa uzavrieť túto zmluvu výslovne podľa Obchodného zákonníka a dať jej režim „absolútneho obchodu“ je vedený úmyslom, aby sa nemohli uplatniť nijaké ustanovenia chrániace spotrebiteľa, či už v zákone o ochrane spotrebiteľa alebo v Občianskom zákonníku. Naopak, takáto kvalifikácia má veriteľovi umožniť koncipovať zmluvu s celým radom ustanovení a sankcií porušujúcich hrubým spôsobom rovnováhu zmluvných strán a zakomponovať do zmluvy početné zjavne neprimerané podmienky, všetko v neprospech odporcu - spotrebiteľa. Navyše ešte, ak by sa uvedená úverová zmluva mala spravovať len ustanoveniami Obchodného zákonníka a nie Občianskeho zákonníka, dlžník sa zbavuje podľa § 267 ods. 2 Obchodného zákonníka možnosti odstúpiť od zmluvy z dôvodov jej uzavretia v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok ako to ustanovuje § 49 Občianskeho zákonníka.

Novelou Občianskeho zákonníka, účinnou od 01.06.2014 sa zaviedla jeho aplikácia na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, a to aj vtedy, ak by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Rovnako sa ustanovenia Občianskeho zákonníka použijú na vzťahy súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, najmä na tie, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v záväzkových vzťahoch (napr. ručiteľské vyhlásenie).

IV.

Odporca uzavrel s právnym predchodcom navrhovateľa 30. 01. 2006 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX.

Predmetom zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 1.121,95 eur.

Výška splátok bola dohodnutá na 29,68 eur.

Splatnosť prvej splátky bola stanovená ku 10. 02. 2006.

Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá ku 10. 01. 2011.

Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 30. 01. 2006 má charakter spotrebiteľskej zmluvy. Postupca v rámci svojej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ dodal službu odporcovi, ako fyzickej osobe. Ten ho použil pre vlastné účely:

Navrhovateľ vo svojom žalobnom návrhu v čl. II, str. 2 uviedol, že jeho právny predchodca - postupca od zmluvy odstúpil.

Z ust. § 48, ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb.:

„Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.“

Následne po odstúpení od zmluvy postupca zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX postúpil na navrhovateľa.

Navrhovateľ vo svojom žalobnom návrhu čl. II., str. 2 ďalej uviedol, že :

„ Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia ...predstavovala sumu 1. 668,58 eur, ktorá pozostáva z istiny 1.180,66 eur...“

Tým, že postupca odstúpil od zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, mal nárok iba na istinu. Tento nárok si mal možnosť uplatniť na všeobecnom súde v zákonnej 3 ročnej premlčacej dobe /počnúc odo dňa nasledujúceho po odstúpení od zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 30. 01. 2006/. Namietame preto premlčanie nároku.

V.

Na základe uvedeného navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok prvostupňového súdu zrušil v 1. a 3 výroku a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alebo aby odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal odporcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 281 eur /- príprava, prevzatie vrátane prvej porady s klientom - 62,21 eur + 8,04 eur, písomné vyjadrenie vo veci samej - 62,21 eur + 8,04 eur, účasť na súdnom pojednávaní - 62,21 eur + 8,04 eur, odvolanie - 62,21 eur + 8,04 eur/ na účet právnej zástupkyne, JUDr. Dariny Solárovej, č. ú.: XXXXXXXX/XXXX do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Taktiež podal odvolanie proti opravnému uzneseniu, ktoré odôvodnil z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. b/, d/ v/ s tým, že vo veci samej podal odvolanie.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu a uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím Okresného súdu Košice okolie a ponecháva odvolanie žalovaného na rozhodnutie odvolacieho súdu.

Výrok súdu prvého stupňa, ktorým konanie v časti o 120,- eur zastavil, nebol napadnutý opravným prostriedkom, nadobudol právoplatnosť a preto ho odvolací súd nepreskúmaval.

Odvolací súd prejednal odvolanie žalovanej v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1, 3 Občianskeho súdneho poriadku, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej podľa § 214 ods. 1 O.s.p., na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Odvolací súd považuje právne tvrdenia žalovaného za správne. Poukazuje na to, že ratifikáciu zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii dňa 1.5.2004 sa stala Slovenská republika členským štátom Európskej únie. Podľa čl. I Aktu o podmienkach pristúpenia Slovenskej republiky odo dňa pristúpenia pre nové členské štáty budú záväzné ustanovenia pôvodných zmlúv a aktov prijatých orgánmi a Európskou centrálnou bankou pred pristúpením a majú sa uplatňovať za podmienok stanovených v týchto zmluvách a v tomto akte. To znamená, že odo dňa pristúpenia Slovenskej republiky k Európskej únii, sa pre Slovenskú republiku stali záväznými akty prijaté orgánmi zriadenými Zmluvou o založení Európskych spoločenstiev a Zmluvou o Európskej únii.

Podľa čl. 3 ods. 1 Smernice rady Európskej únie č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách je zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, považovaná za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vznikajúcich na základe zmluvy a tým dôjde ku škode spotrebiteľa. Za takúto nekalú podmienku sa podľa bodu 1 písm. e/ prílohy tejto smernice považuje ak požiadavka, aby spotrebiteľ, ktorý nesplnil svoj záväzok, zaplatil neprimerane vysokú sumu ako kompenzáciu.

Členstvo Slovenskej republiky v Európskej únii a v Európskom spoločenstve predstavuje aj povinnosť dodržiavať komunitárne právo, teda právo orgánov Európskeho spoločenstva. Súčasťou tohto práva je aj Smernica Rady 93/13/EHS. Základnou charakteristikou komunitárneho práva je jeho prednosť pred právom vnútroštátnym, čo vyplýva aj z rozhodnutia Európskeho súdneho dvora vo veci 6/64 Flaminio Costa c/a E.N.E.L., z ktorého okrem iného vyplýva, že pred vnútroštátnym súdom sa nemožno dovolávať žiadneho vnútroštátneho predpisu, ktorý by bol v rozpore s komunitárnym právom, inak by bola ohrozená aplikácia komunitárneho práva, ktorá je nevyhnutným predpokladom na uskutočňovanie cieľov Zmluvy o založení ES.

Aj v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy dňa 30.1.2006 v Slovenskej republike platil Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a Zákon č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré sú právnymi predpismi lex specialis vo vzťahu k právnej úprave zmluvy o úvere opravenej v tom čase iba v Obchodnom zákonníku. Preto aj predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, ak žalovaný ju uzatvoril ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa správne na prejednávanú vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o trojročnej premlčacej dobe na uplatnenie predmetnej pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Odvolací súd považuje za správny postup súdu prvého stupňa, ak podľa § 5b Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 1.5.2014 pri rozhodovaní o uplatnenej pohľadávke žalobcu rozsudkom zo dňa 26.8.2014 prihliadal na toto premlčanie ex offo vo svojom rozhodnutí.

Zákonom č. 102/2014 Z.z. bolo do Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa zavedené nové ustanovenie § 5b v tomto znení: „Orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (teda aj súd) prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával“.

Toto zákonné ustanovenie nadobudlo účinnosť 1.5.2014. Znamená to, že súdy od 1.5.2014 musia z úradnej povinnosti a to aj v súdnych konaniach začatých pred 1.5.2014 prihliadať na ustanovenie § 5b Zákona č. 250/2007 Z.z., pretože citované ustanovenie ukladá súdu, ktorý rozhoduje o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy vo veci o ktorej ešte súd meritórne nerozhodol, aby aplikoval ustanovenie § 5b Zákona č. 250/2007 Z.z. a to aj v tomto konaní, ktoré bolo začaté 3.6.2014 kedy žalobca podal predmetnú žalobu, pretože toto ustanovenie zákona má procesný charakter, teda súd ho aplikuje v čase svojho rozhodovania. Takýto výklad a aplikácia ustanovenia § 5b Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vychádza z ústavných princípov legitímnych očakávaní účastníkov konania v súdnom konaní. Žalobca ako veriteľ zo spotrebiteľskej zmluvy tým, že nechal márne uplynúť premlčaciu lehotu a neuplatnil včas svoju pohľadávku na súde, svoje právo na vymoženie pohľadávky v súdnom konaní, podmienené oslabil. Žalobca ako veriteľ teda do 1.5.2014 nenadobudol žiadne právo, lebo ak bolo jeho právo premlčané, uplatnením premlčania pohľadávky na súde, veriteľ nemohol automaticky očakávať úspech v súdnom konaní a teda nenadobudol podaním žaloby dňa 3.6.2014 žiadne právo, čím nebola zavedením ustanovenia § 5b do Zákona o ochrane spotrebiteľa, porušená dôvera žalobcu ako veriteľa v právo. Žalobca musel počítat s tým, že svoje právo premlčaním stratí v dôsledku svojej nedbanlivosti podaním žaloby po uplynutí premlčacej lehoty, nie v dôsledku zavedenia § 5b novelou Zákona o ochrane spotrebiteľa.

Odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil rozsudok v napadnuto rozsahu a v nadväznosti na to aj opravné uznesenie vzhľadom na to, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav veci a podľa § 221 ods. 1 O.s.p. vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa postupovať v zmysle právneho záveru odvolacieho súdu (§ 226 ods. 1 O.s.p.) zistil z listinných dôkazov, či došlo k premlčaniu nároku žalobcu v trojročnej premlčacej dobe podľa Občianskeho zákonníka a následne svoje rozhodnutie v naznačenom smere riadne odôvodniť.

Zároveň sa súd prvého stupňa právne vysporiada so vstupom vedľajšieho účastníka do konania.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne podľa § 224 ods. 3 O.s.p. aj o trovách odvolacieho konania.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.